

Hải ở Việt Nam.

Chiếc thủy phi cơ C.I.A. chở Văn Bình và các bạn đồng hành về Quitô. Dọc đường không gặp trở ngại con con nào, kể cả những trở ngại bất ngờ về thời tiết. Khi chàng đặt chân xuống phi trường Mairatan Sucoré thì trời vừa chạng vạng tối.

Quitô hoang hôn đẹp như trong bức tranh thủy mặc Tàu. Thành phố nằm gọn trong lòng chảo từ phía có núi cao bao bọc, xa xa hai miệng núi lửa nhô lên, trông như muốn chạm vòm trời óng ánh nắng vàng.

Trước khi hạ cánh, phi cơ đã bay qua đường xích đạo bên trên tấm bảng đề chữ 0.0'.0. Văn Bình dựa lưng vào ghế, mắt lim dim, chàng ngủ thật sự, chứ không phải ngủ giả vờ. Mọi người có vẻ cũng ngủ thật sự như chàng sau nhiều giờ đồng hồ mỏi mệt và khản trương. Đại tá Pit loay hoay với cuốn sổ tay đặt trên đùi và điều thuốc tắp ngúm trên môi. Chàng không trò chuyện với Văn Bình vì thấy bạn bơ phờ, mới nghĩ mình đã ngủ say và ngáy tròn trịa.

Về đến trung tâm thành phố Văn Bình mới lĩnh hẳn. Thủ tục an ninh và quan thuế tại phi trường được rút ngắn triệt để; trên thực tế, trừ Cócô ra không ai có hành lý, và nhân viên kiểm soát chẳng

buồn xét giấy tờ chứ đừng nói là xét hành lý nữa. Có lẽ đại tá Pit đã thông báo từ trước cho sở mật vụ bản xứ. Nhưng cũng có thể nhân viên kiểm soát mắc bệnh,.. lười. Trèo lên tắc xi Văn Bình lại ngủ tiếp.

Nhưng lần này chàng ngủ giả vờ. Vì từ phi trường về trung tâm thành phố quang cảnh đẹp, Quitô chia thành 2 khu riêng biệt, khu cổ thành và khu tân lập, cách phi trường 20 và 10 phút đồng hồ tắc-xi. Cũng như Sài Gòn, thủ đô Quitô cũng có con đường Độc-Lập, với công trường rộng lớn và một nhà thờ lớn. Song Quitô lại khác Sài Gòn ở điểm có những con đường hai bên trồng cây cao ngất, cành lá xum xuê và được săn sóc, nâng niu, chứ không bị chặt tay chặt chân, hoặc bứng rễ một cách tàn bạo, để nhường chỗ cho xe hơi.

Đại tá Pit là nhân viên C.I.A. Mỹ nên phòng trọ của «phái đoàn» được thuê trong khu tân lập đầy đủ tiện nghi, và nhất là ở sát vách đại sứ quán Mỹ. Tuy nhiên, đại tá Pit lại không lấy phòng trong khách sạn Alcron, được coi là sang trọng bậc nhất, mà lại đến một lầu quán hạng nhì, lầu quán Lutecia, chỉ gồm 18 phòng.

Sau khi tắc xi đậu lại trước sân, mọi người

bước vào phòng khách vắng tanh, Văn Bình mới hiểu lý do. Thì ra C.I.A. đã thuê trọn 18 phòng trong lầu quán. Tuy nó thuộc hạng nhì, lầu quán Lutecia lại được dân sành ẩm thực tôn làm « số sách »; chủ nhân theo học bên Pháp nên món ăn ngon tuyệt trần, đối xử lại đúng cung cách quốc tế. Nhưng Văn Bình không quan tâm đến thực đơn mặc dầu chàng dỏi mẻo; chàng cũng không quan tâm đến những căn phòng khàng trang đầy ắp không khí cao nguyên và ánh nắng, cầu thang gỗ trạm trổ đánh si bong loáng, những bức danh họa bản xứ treo đầy tường, quây rượu kin đáo mà lộng lẫy, và đặc biệt là sân trước trồng toàn cây nhỏ và những loại hoa trở bông quanh năm làm mặt tiền của tòa nhà đồ sộ luôn luôn tươi tắn.

Chàng chỉ quan tâm đến địa chỉ người đàn bà bạn lòng của Vichky-Svốp

- Chàng vừa tắm rửa qua loa, và thay quần áo xong thì trời tối hẳn. Theo lời hẹn với đại tá Pit, chàng phải xuống dưới nhà dùng bữa. Mọi người sẽ nghỉ đêm ở Quitô, chờ sứ quán liên lạc với Hoa Thịnh Đốn, rồi sáng sớm lên đường về Mỹ. Lễ ra đại tá Pit nhón lên đường trong đêm nhưng khôn nổi nhàu viên phi trường lại không làm việc. Hết mặt trời tắt là hoạt động phi trường cũng tạm ngừng.

Mặt trời tắt, hoạt động điệp báo lại không ngừng. Vì vậy, Văn Bình lên ra cửa sau, nhảy qua tường xuống đường. Chàng gặp xe buýt chạy rần rần nhưng lại vòng qua một hẻm tròn, ra đường lớn và vẫy tắc-xi. Tắc-xi ở Quitô không có đồng hồ tính tiền nhưng được cái may là trong túi chàng còn một xấp đô-la nên tài xế rờ ga chạy liền không mè nheo. Tài xế cười toét miệng vì theo thông lệ mỗi cuộc xe 15 phút trong thành phố đáng giá 5 sucôre — tiền Quitô — nghĩa là khoảng 30 xu Mỹ. Văn Bình đã ấn vào tay tài xế những 5 đô-la. Với 5 đô-la, hẳn có thể lái đến trăm cây số-giờ hưởng hồ chàng chỉ dặn hẳn « chạy nhanh hơn chút nữa » và hứa tặng thêm một tờ 5 đô-la khác.

Chàng ung dung dựa lưng vào nệm xe, không ngả người về phía trước, gằn tài xế, để liếc nhìn trong kiếng chiếu hậu như thường lệ mỗi khi đi tắc-xi lạ. Chàng không cần quan sát đằng sau vì cảm thấy vô ích. Nếu có người bí mật rượt theo chàng đã có thể đoán biết là ai. Như người cho quà Giáng sinh bắt đến nửa đêm 24 mới được mở giấy bọc ngoài, chàng không muốn nhìn ngay vào thực tế, sợ tấn kịch mất thú vị.

Tắc-xi phóng qua đại lộ Colon, con đường nổi tiếng ở Nam-Mỹ với những cửa hiệu bán kỷ vật,

đặc biệt là thắm dẹt bằng tay rẻ tiền mà đẹp, và mặt nạ ông Địa bằng gỗ nhẹ sơn vẽ nhiều màu sắc sỡ. Đến một ngã ba, Văn Bình ra hiệu cho tài xế thắng lại, và ném xuống bằng trước tờ giấy 10 đô-la Mỹ. Tuy hứa 5, chàng đã cho hẳn 10. Hẳn cảm ơn rồi rit bằng hai thứ tiếng Bồ đào nha và Tây ban nha :

— Obörigadô, Göraxiát...

Dưới ánh hoàng hôn, căn nhà trệt ở đầu hẻm tạo ra một cảnh tượng êm dịu. Tuy đường hẻm này không xa trung tâm thành phố mà mọi âm thanh của xã hội vẫn minh lại biến dạng. Từ bề vắng vẻ, song không làm du khách cảm thấy cô đơn. Sự vắng vẻ ở đây gần giống với sự vắng vẻ của đôi trai gái tâm đầu ý hợp hẹn nhau tại một địa điểm không bóng người bên mảng trời

Văn Bình nhẩm trong miệng «Ambatô, ambatô». Ambatô là tên nàng. Tên của người đẹp Quitô. Không rõ vì ngẫu nhiên hay tiền định mà tên nàng lại trùng với tên một thôn chợ nên thơ của dân da đỏ bản xứ, 100 cây số phía tây Quitô. Chợ Ambatô chỉ họp những ngày thứ hai trong tuần ; đối với Quitô, nó cũng như Đà Lạt đối với Sài Gòn, nó tọa lạc trên sườn núi cao vút vẻo, khi hậu mát rượi, dân nhà giàu xây cất những biệt thự xinh đẹp để

nghỉ ngơi mùa hè ; từ Quitô đến chợ Ambatô phải qua một xa lộ tối tấp ngõn ngoèo giữa những ngọn đồi xanh um, hai bên là hỏa diệm sơn, với những tòa nhà làm bằng phún thạch màu xám nhạt. Văn Bình đã nghe nhiều người ca tụng Ambatô, phụ nữ địa phương thường phơi trần bộ ngực, bộ ngực tròn, nhọn và chắc nịch, cặp giò của họ chuyên leo trèo nên có sức dai bền độc nhất vô nhị, đàn ông thiếu luyện tập dễ bị hụt hơi, hoặc vô phúc có thể quá mệt mà... chết. Chàng thầm hẹn với lòng sẽ không lỡ cơ hội ghé thăm chợ Ambatô ; thứ nhất, để so tài với giai nhân trường túc, thứ nhì, để mua những chiếc mũ rơm thổ sản đẹp nhất thế giới, tục gọi là mũ panama...

Nhưng trước khi ghé thăm chợ Ambatô, Văn Bình đã được ghé thăm người đẹp mang tên Ambatô. Chàng chắc mẫm là nàng rất đẹp, vì có đẹp nghiêng nước nghiêng thành nàng mới chinh phục được gã sĩ quan gián điệp số viết không tim Vichky - Svốp, và khi sắp từ giã cõi đời Svốp đã giành toàn vẹn cảm tình cho nàng...

Căn nhà trệt của Ambatô nằm lọt giữa khu vườn trồng cây ăn trái, rộng gần một mẫu tây. Hàng rào bao quanh nhà bằng cọc gỗ sơn xanh, Văn Bình chỉ rún nhẹ là nhảy qua dễ dàng. Song chàng

không thể đến nhà người đẹp bằng thả đoàn treo tường khoét vách. Chàng sửa soạn một nệm cơi thật tươi, chõ cửa phòng khách mở hé, để làm món quà sơ kiến với Ambatô.

Chàng bước nhẹ trên con đường trải đá sỏi lạo xạo. Có lẽ Quitô sống dưới thời thanh bình thịnh trị như thời Nghiêu Thuấn bên Tàu, không có gian phi, nên cánh cổng đồ sộ đã mở toác hoác, cửa phòng khách mới dựng nhẹ cũng mở toác hoác.

Phòng khách được bày biện đơn sơ nhưng sang trọng. Trên tường treo rải rác mấy bức họa thiếu phụ khỏa thân. Không thấy ai, Văn Bình dằng hẳng rồi tiến thẳng vào bên trong.

Bên trong là phòng ăn, kiêm phòng làm việc. Chuàng dinh ninh người đẹp Ambatô mới tắm xong — đàn bà đẹp thường tắm buổi chiều để lấy sức thức khuya — chỉ mặc áo choàng mỏng lét, và đang ngồi gỡ tóc trước bàn trang điểm.

Tuy nhiên, khi vào đến phòng trong chàng không gặp người đẹp Ambatô nũng nịu và si mê.

Người đón chàng là một gã đàn ông trung niên, da mặt răn rúm như trái táo tàu khô.

Thấy Văn Bình, hắn đứng dậy, giọng nghiêm

ngặt pha về sừng sốt :

— Chào ông, ông là ai ?

Gã đàn ông trung niên là người tây phương trăm phần trăm, không phải là dân Nam-Mỹ lai giống. Hắn mặc bộ com-lê bằng hàng sẫm sọc, may treo, sơ-mi xanh, thắt cà-vạt đen, trông âm đạm và đáng ghét. Thoạt gặp, chàng đã có ác cảm với hắn. Giấc mộng đang nở hoa rực rỡ trong lòng chàng bỗng tàn lụi một cách thê thảm.

Chàng đáp bằng tiếng Tây ban nha :

— Chào ông. Tôi muốn gặp Ambatô, cô Ambatô.

Gã đàn ông trung niên khựng một giây, đoạn chỉ ghé mời chàng :

— Ông là bạn của Ambatô ?

— Thưa không. Một người bạn nhờ tôi đến gặp nàng để trao một đồ vật. Xin ông tha lỗi cho sự đường đột của tôi. Ông là... gì của Ambatô ?

— Là cha. Ambatô là con gái tôi. Bạn ông tên là gì ?

— Víchky.

— Víchky ? Con gái tôi có nhiều bạn trai, nhưng không có ai tên là Víchky.

— Svốp.

— Svốp hả ? Bạn ông là Svốp. Nếu là Svốp, tại sao ông lại nói là Víchky. Vàng, Svốp là bạn thân

của con tôi. Nhưng đáng tiếc là nó đi vắng. Nó đi vắng từ hôm qua, đến mai hoặc mốt nó mới trở về. Nếu không có gì trở ngại, xin ông cứ đưa đồ vật ấy cho tôi. Khi nó trở về, tôi sẽ trao lại cho nó.

Không khí bên ngoài nên thơ bao nhiêu thì không khí trong nhà lại tẻ lạnh bấy nhiêu. Văn Bình có cảm giác căn phòng ẩm cúng này là khu nghĩa trang rộng mênh mang trồng toàn nhân thảo sắc mùi xác chết thối rữa như chàng đã mục kích trên đường đến căn cứ định mạng 4Q. Gã đàn ông trung niên có những nét khắc khổ, và những cử chỉ cứng nhắc làm chàng bực rộc. Chàng muốn quay ra nhưng một mảnh lực ghê gớm bắt chàng lưu lại.

Gã đàn ông trung niên lại nói :

- Đầu, đồ vật của Svốp đầu, xin ông đưa cho tôi

Văn Bình rút trong túi ra cái đồng hồ Citizen 12 chân-kinh xinh xắn, đặt trên bàn. Cặp mắt khó róc của gã đàn ông trung niên vụt sáng rực. Như đứa trẻ thèm đồ chơi, hắn chớp lấy, và không quan tâm đến luồng như tuyến sắc như dao cau của Văn Bình hắn bỏ luôn vào túi trong vét-tông.

Hắn từ từ bước ra cửa, ngụ ý đuôi khéo Văn Bình. Nhưng chàng vẫn ngồi yên trên ghế, bắt chân chữ ngũ, phi phèo thuốc lá. Hắn phải lên

tiếng một cách miễn cưỡng :

- Thành thật cảm ơn ông. Svốp còn dặn con gái tôi điều gì nữa không ?

Chàng lắc đầu :

- Không. Svốp chỉ dặn là cái đồng hồ này phải được trao tận tay cho Ambatô.

- Tôi là cha ruột nó. Ông đưa cho tôi, cũng như đưa tận tay nó.

- Thưa Svốp đã chết. Tôi phải làm đúng di ngôn của người đã khuất.

Gã trung niên hơi tái mặt. Văn Bình đứng dậy :

- Tại sao ông tái mặt ? Sự thay đổi này chứng tỏ ông không phải là cha ruột của Ambatô.

- Ông không được buông lời hỗn xược. Nếu tôi không phải là cha ruột của Ambatô thì tôi là ai ?

- Là ai, tôi không cần biết. Yêu cầu anh trả cái đồng hồ gia bảo lại cho tôi.

- Về phần tôi, tôi ra lệnh anh phải ra khỏi căn nhà này.

- Đồ khốn. Mày là đồ khốn. Mày không phải là cha ruột của Ambatô.

Văn Bình đã có dụng ý rõ rệt trong cách xưng hô. Từ «ông» chàng hạ ngay xuống «anh» và «mày». Dụng ý của chàng là chọc tức đối phương và hắn

đã xấp bẫy một cách dễ dàng. Bị gọi xách mé bằng máy, hắn trợn mắt xía xói !

— Chính mày mới là đồ khốn.

Văn Bình tát trái vào mặt hắn. Chàng chỉ đánh nhẹ, chứ nếu dùng tận lực gĩa trung niên đã nhao xuống ghề xa-lông. Dầu sao cái tát hạ nhục cũng làm hắn giận sôi sùng sục. Hắn luồn tay vào túi rút cườm tay súng. Văn Bình có đủ thời giờ phòng cước chặn lấy súng song lại đứng im.

Khẩu súng 9 li đã giúp hắn phục hồi phong độ tự tôn. Hắn nhìn chàng, sáng giọng :

— Tôi định tha chết cho anh, nhưng thái độ quá trớn của anh bắt buộc tôi phải hành động. Khôn hồn giờ tay lên.

Văn Bình cười nhạt :

— Ài chà, cha ruột của cô Ambatô cũng có súng hả ? Cần giùm cái vũ khí nguy hiểm ấy đi, kéo đạn cướp cơ thì mặt...

— Anh lầm. Người giàu kinh nghiệm như tôi không thể nào để súng cướp cơ. Anh chưa tin, tôi sẽ biểu diễn anh coi chơi. Cách xa 15 mét, tôi có thể bắn xẻ đôi cái nút mắc dây, anh bạn ạ.

— Tề ra anh đội lốt ông thân của Ambatô !

— Dĩ nhiên. Mãi đến phút này anh mới khám phá ra ư ? Tôi nghiệp.

— Ông thân của cô Ambatô ở đâu ?

— Đồ ngu. Trên cõi đời này làm dếch gì có « Ông thân của Ambatô ».

— Nàng không có cha ?

— Đồ ngu. Ambatô chỉ là mặt khâu. Trên cõi đời này làm dếch gì có cô gái mang tên Ambatô. Đồ ngu. Ambatô là tên một cái chợ của dân mọi da đỏ, không phải tên người.

— Trời ơi, tôi đã bị lừa ! Anh là đồng nghiệp của Svóp phải không ?

— Phải. Không những là đồng nghiệp, tôi còn là thượng cấp trực tiếp của Svóp nữa. Theo kế hoạch, hắn phải về Quitô trình diện tôi với cuộn băng nhựa của kỹ sư Doaré. Nhưng hắn đã chết dọc đường. Nếu tôi không lầm, hung thủ là anh. Anh giết được Svóp song ngược lại Svóp lại khôn ngoan đưa anh vào chỗ chết. Chúng tôi đã có ước hẹn sẵn với nhau rằng kẻ lạ nào hỏi thăm cô Ambatô chính là thù địch. Bất đắc dĩ tôi phải hạ sát anh. Tuy nhiên, trước khi bắn lưng bụng anh, tôi xin thành thật cảm ơn anh.

— Cảm ơn ?

— Vâng, cảm ơn anh đã mất bao công lao khó nhọc mang cuộn băng đáng giá chục triệu đô-la về tận đây trao tận tay cho chúng tôi. Svóp đã chết nhưng chết vinh quang, chết trong sự toàn

thắng sau khi hoàn thành công tác.

— Cuộn băng được giấu trong ruột đồng hồ ư?

— Thì còn giấu ở đâu nữa? Tôi tưởng anh ngu là đúng. Cuộn băng này không bằng chất nhựa dẻo mà là bằng thép mỏng li ti, tất cả công trình của Doarê và đồng bọn được ghi lại trong cuộn thép nhỏ hơn sợi tóc này. Thôi, phiền anh quay lưng lại để khỏi sợ. Tôi bán sau lưng, anh chết ngon lành hơn.

— Thong thả. Trước phút vĩnh biệt cõi đời, tôi xin anh ban một ân huệ.

— Ồ, tôi sẵn sàng chấp thuận ước nguyện cuối cùng của anh. Anh muốn gì? Cầu kinh, xưng tội, uống rượu mạnh để lấy can đảm, hoặc nhả nhe lại với gia đình?

— Không. Tôi chỉ xin anh mở vỏ đồng hồ để xem kỹ bên trong.

— Xạo.

— Xạo hay không, sau khi mở đồng hồ anh sẽ thấy rõ. Anh sẽ thấy rõ là cuộn băng từ thạch vi ti đã biến mất. Tôi đã cẩn thận cất giấu giúp anh trước khi đến đây.

— Trời, anh nói thật hả?

— Tôi đã bảo anh mở đồng hồ ra coi, anh lại lưng khùng. Bộ anh cho tôi là nhân viên mới

tập tễnh vào nghề hả?

Bàn tay gã trung niên run lẩy bẩy. Hắn lật mặt sau chiếc đồng hồ Citizen do Nhật chế tạo, nửa muốn mở, nửa không. Cử chỉ lẩn tránh đại đột của hắn đã tạo dịp may cho Văn Bình phản công bằng cước pháp thần tốc. Hắn bị đá trúng hông, oằn oại rồi khụy ngã. Chàng tưởng hắn là đối thủ dữ khời, phải phối hợp đòn chân và đòn tay mới hòng triệt hạ được. Chàng không dè hắn đã té nhào ngay sau cú đá móc khời đầu. Thì ra gã trung niên chỉ là nhân viên văn phòng, không quen nếp sống điệp báo hành động.

Gã trung niên vừa động đầu vào tường và nắm thẳng cẳng trên nền phòng thì Văn Bình nghe tiếng mở cửa và tiếng đạn nảy lên nòng súng kêu «soach» khô khan sau lưng. Trong những trường hợp tương tự chàng thường đối phó nhanh như chớp xẹt, hoặc phóng mình rạp xuống tránh đạn, hoặc quay ngoắt lại, xử dụng thần cước để hóa giải kẻ địch. Nhưng lần này chàng lại phớt tỉnh, không thêm có cử chỉ nào hết.

Kẻ địch chưa kịp lên tiếng thì chàng chặn họng:

— Chào anh. Tôi chờ anh đã lâu. Anh Buru thân yêu ơi, anh định bắn tôi ư?

Người vừa xô cửa và nấp đạn vào nòng súng

chính là Buru, hõn danh «bà-rù», nhân viên hướng đạo ăn lương C.I.A. do đại tá Pitt giới thiệu với Văn Bình, và từng dẫn chàng vượt biên giới Cólombi - Equator trên đường đến căn cứ 4Q, đồng thời tháp tùng chàng như bóng với hình qua bao thử thách đầy nguy hiểm chết chóc.

Hai người đứng cách nhau khoảng 4 thước. Văn Bình từ từ xây mặt lại. Buru cầm khẩu súng sáo đen sì trong tay, vẻ mặt hơi sững sốt khi nghe Văn Bình gọi dịch danh nhưng trong loáng mắt đã trở lại bình tĩnh, một sự bình tĩnh lạnh lùng của kẻ sát nhân chuyên nghiệp. Lối cầm súng và thế đứng của hắn không còn lỏng lẻo và vụng về như trong thời gian hắn cùng đi với Văn Bình nữa.

Hắn ngiên rãng :

— Á anh đã biết rõ về tôi !

Văn Bình nhún vai :

— Biết rõ lắm chứ ! Tôi đã biết rõ anh không phải là một nhân viên hướng đạo tình báo hạng xoàng. Anh đóng tuồng rất giỏi, nhưng anh Buru ơi, chẳng may anh lại gặp tôi.

— Ngậm miệng. Anh còn nói nữa tôi sẽ bắn nát lưỡi.

— Tôi không tin anh bắn nát lưỡi tôi trong lúc này. Vì anh còn cần cái lưỡi của tôi cho

anh biết nơi cất giấu cuộn băng tài liệu.

— Đương. Tôi đang cần cái lưỡi của anh. Nếu anh chịu nói, tôi sẽ cho phép ra đi nguyên vẹn.

— Hừ hừ... tại sao anh là nhân viên C.I.A. đồng minh của tôi, mà lại dùng súng bực bách tôi nộp tài liệu ?

— Anh thừa biết tôi chỉ là nhân viên C.I.A. giả hiệu. Tôi là nhân viên Tình báo Sở, trà trộn trong hàng ngũ C.I.A. Tôi đi theo anh với nhiệm vụ đoạt lại cuộn băng. Giờ đây tôi đã thành công.

— Cảm ơn anh đã thử nhận thành thật. Nhưng giá anh không thử nhận tôi cũng sẽ nói là ngay trong những giờ đồng hồ đầu tiên trên xa lộ 14 gần cây cầu gãy tôi đã khám phá ra anh là nhân viên Tình báo Sở. Anh quen đường như quen đồ đạc trong nhà anh vậy mà anh đã dẫn tôi đi lạc. Anh cố tình đi lạc vì anh muốn cho Svõp có thời giờ gặp kỹ sư Doarê và đoạt cuộn băng trước tôi. Anh ầu đả với cô Rita, giả vờ múa võ vụng về. Nhưng đến khi anh chẳng may trượt ngã xuống vực anh lại xử dụng phép nhuyển công dễ quạp lấy rễ cây. Nhuyển công là một bộ môn của khinh công được dạy trong trường Tình báo Sở, nhân viên trung cấp trở lên mới được theo học, và nó đòi hỏi nhiều công phu rèn luyện. Phải am tường

bộ cảm nã thủ Thiếu Lâm và tốt nghiệp đệ nhị đẳng đại huyền đen nhu đạo mới được Tỉnh báo Sở đưa vào khóa học nhuyên-công ; cho nên vô hình chung anh đã xuất đầu lộ diện.

— Giỏi lắm, tôi xin ngợi khen anh. Nhưng đầu sao anh cũng đã thua tôi, anh nên khai thật để bảo toàn tính mạng.

— Anh Buru a, trong khi ngồi tắc-xi tôi đã nhìn phía sau và thấy bóng anh trong xe hơi phía sau. Anh đến đây sau tôi độ vài ba phút nhưng núp bên ngoài, hơi thở rờn rập của anh đã lọt vào tai tôi. Tôi luyện công nhiều năm nên tai nghe hơi thở người lạ rất thính. Anh đến đây nhưng không vào phòng là vì tin tưởng đồng nghiệp của anh đoạt được cuộn băng. Rồi cuộc anh phải ra tay vì đồng nghiệp của anh bị tôi đánh ngã và cuộn băng không còn trong chiếc đồng hồ Citizen nữa.

Buru tiến lên một bước, giọng dăm dẩn ;

— Tôi không thích nghe anh phở trương thành tích. Cuộn băng ở đâu, anh đưa cho tôi.

— Thong thả một chút, anh Buru. Anh nên bình tĩnh nghe tôi nói nốt. Nếu lần này anh thoát chết, lần sau anh nên thận trọng hơn nữa. Lần sau, nếu phải gọi điện thoại báo tin cho đồng nghiệp thì nên dùng điện thoại bên ngoài. Hồi này, anh

gọi qua điện thoại của khách sạn, tuy anh đã đóng cửa phòng chặt chẽ tôi vẫn nghe được. Và không riêng gì tôi, cả đại tá Pit cũng nghe được. Và trên thực tế, đại tá Pit còn nghe rõ hơn tôi. Vì anh Buru ơi, C.I.A. đã đặt máy ghi âm bí mật trong khách sạn Lutecia.

Buru quát lớn :

— Cám hòng, cám hòng, nếu không tôi bắn.

Buru chưa kịp bắn thì tiếng súng đã nổ. Người bắn Buru là đại tá Pit. Tuy đã có vợ, có con, vòng bụng gia tăng, cử chỉ mỗi ngày một thêm chậm chạp, Pit vẫn bắn nhanh và bắn trúng đích như hồi còn trẻ. Chàng nã luôn hai phát liên tiếp. Phát thứ nhất trúng cườm tay cầm súng, Buru nhắm mắt, buồng võ khí, và quay lạng nửa vòng. Nhưng phát thứ hai đã xuyên qua yết hầu hẳn. Hẳn bắt Văn Bình «cám hòng» song hẳn lại phải cám hòng trước, và cám hòng ngàn thu.

Sự can thiệp kịp thời của đại tá Pit không làm Văn Bình kinh ngạc. Ngược lại, Pit có vẻ sửng sốt sau khi Buru ngã sóng soài trên vũng máu đỏ lôm. Chàng đứng sửng trong khi Văn Bình diễm nhiên hút thuốc lá. Cả hai người đều không quan tâm đến hai xác chết nóng hổi.

Mấy phút sau, đại tá Pit mới hỏi Văn Bình :

— Tại sao anh lại biết chúng tôi gần loa vi âm bí mật trong phòng Buru tại lầu quán Lutet a ?

Văn Bình đáp :

— Vì anh thuê luôn cả 18 phòng. Các anh thiếu gì tiền mà phải chui rúc vào khách sạn hàng nhì, phải không anh ? Và các anh cần gì phải mượn trọn cả khách sạn ? Việc đầu tiên của tôi khi vào phòng là nhắc điện thoại lên nghe. Không cần có dụng cụ thính thị điện tử, tôi chỉ nghe qu... là biết. Và lại, anh không ghi âm điện đàm của Buru, anh cũng dư biết hẳn là nhân viên của địch. Nếu tôi không làm anh đã khám phá ra chân tướng hẳn từ trước khi nhờ tôi rời Mê-tây-cơ đi Nam-Mỹ.

Giọng đại tá Pit có vẻ ngưng ngưng :

— Anh không làm chút nào. Anh suy dẫn rất đúng.

— Ở Nam Mỹ C.I.A. thiếu gì cộng sự viên, tại sao anh lại dùng Buru ?

— Buru là một phần quan trọng trong hệ thống C.I.A. ở Cólombi và Êquatơ. Chúng tôi nghi ngờ hẳn nhưng chưa có cơ hội thử lại đáp số bài toán. Nên phải tạo điều kiện cho hẳn xuất đầu lộ diện.

Hai người đã ra đến phòng ngoài. Văn Bình bỗng hỏi đột ngột :

— Trong hai cô gái, Rita và Cócô ai là nhân

NGƯỜI ĐẸP QUITÔ

viên Trung Ương Tình Báo Mỹ ?

Đại tá Pit khựng lại, một giọt mồ hôi lóng lánh trên mũi tuy trời mát lạnh :

— Trời ơi !

— Rita hay Cócô, nói đi ?

— Cả hai. Cuộc động đất làm chúng tôi mất hết liên lạc với căn cứ 4Q ; do đó chúng tôi phải cử nhiều nhân viên dùng đường bộ đến đó. Rita mạo nhận là em gái của Doaré theo chỉ thị của ông Simít. Trên thực tế, Doaré có một cô em út khá xinh xắn. Ông Simít nghĩ rằng trong trường hợp Buru ám hại anh Rita sẽ có thể giúp anh đắc lực. Cũng có thể Buru bắt cóc Rita và khi ấy hẳn phải lộ diện.

— Cócô cũng được ông Simít phái đến biên giới ?

— Không. Nàng chỉ là một báo viên, chưa phải nhân viên chính thức như Rita. Cócô liên hệ đến một vài vụ phạm pháp bên Mỹ, nàng làm việc cho chúng tôi với hy vọng được giảm khinh sau khi tự ý hồi hương.

— Felin ?

— Cũng vậy. Hẳn lợi dụng C.I.A. để buôn lậu song chúng tôi nhầm mắt làm ngờ, vì trong quá khứ hẳn đã cung cấp được khá nhiều tin tức đáng giá.

— Rita và Cócô có biết nhau là nhân viên của ông Si mít không ?

— Không. Họ cũng không biết gì về anh và Buru. Họ chỉ được trao một nhiệm vụ hạn chế và phụ thuộc.

— Tuy vậy, nhiệm vụ hạn chế và phụ thuộc của họ còn quan trọng hơn nhiệm vụ của tôi nhiều. Bằng chứng là trong suốt thời gian ở biên giới, trên cơ sở thắng và trên biển, họ đã liên lạc vô tuyến với Trung Ương C.I.A. nghĩa là với anh.

— Anh đã kham phá ra máy vô tuyến ?

— Dĩ nhiên. Giấu trong đế giày của Rita. Ban đêm nàng cáo ốm, nằm riêng một mình, là dễ tiện liên lạc vô tuyến. May mà Buru mù tịt, nếu hắn phăng ra thì giờ đây chúng tôi đã nằm yên trong lòng đất.

Đại tá Pit cụ :

— Lần này nữa, tôi lại thua anh. Đáng tiếc là Rita và Cócô không thể gặp anh. Nói cho đúng, họ rất muốn gặp anh. Nhưng vào phút chót, trước khi tôi lái xe theo ana và Buru đến đây, một sự kiện bất thường đã xảy ra trong lữ quán Lutecia.

— Ấu đã ?

— Phải. Tôi chưa hiểu nguyên nhân, nhưng loáng thoáng những lời họ nói với nhau một cách

hắn học trước khi xử dụng nhu đạo thì nguyên nhân sâu xa có lẽ là anh.

— Là tôi ?

— Họ ghen vì anh. Họ bắt đầu xé quần áo nhau sau khi tôi xuống cầu thang. Dọc đường, tôi được nhân viên báo cáo bằng vô tuyến là cả hai đều bị thương nơi mặt. Anh đào hoa thật, tôi thêm muốn rệu nước miếng.

— Đừng nói xạo. Giá hoa hậu sắc đẹp thế giới thoát y ngay trước mặt anh và đòi lên giường anh cũng lắc đầu lia lịa, tôi đã hiểu tại anh. Và lại, anh đang bận, tôi cũng đang bận, chúng mình nên đi ngay vào vấn đề, không nên đánh trống lảng nữa.

— Khổ quá, tôi đánh trống lảng ra sao ?

— Anh ràng hiểu lấy. Vụ này do anh bố trí từ đầu đến cuối. Anh tổ chức lộn xộn tại Mỹ tây cơ dễ gián tiếp thông báo cho địch biết sự hiện diện của tôi và điệp vụ tôi sẽ thực hiện cho các anh tại nam bán cầu. Suýt nữa, tôi đã bỏ mạng. Tiền công của vụ này được thanh toán cho ông Hoàng ở Saigon chưa ?

— Dương như chưa. Lát nữa, có phi cơ về Hoa thịnh đốn, anh sẽ gặp mặt ông Si-mít và thảo luận về việc này.

— Không được. Bạn là bạn, còn công việc là

công việc. business is business, người Mỹ các anh thương nơi dứt khoát như vậy. phải không anh ?

Đại tá Pit nin lặng. Ngoài vườn, gió thổi rạt rào, hương thơm của một loài hoa la bay thoảng vào mũi làm Văn Bình ngáy ngất. Chàng định ninh công việc xong xuôi được khoác tay Rita hoặc Cò-cò la cả đến các hộp đêm uống rượu đã đời rồi về kéo một giắc vu sơn đã đời. Nhưng sự vắng mặt của họ lại hèn cho chàng. Vì họ chưa phải là siêu giai nhân. Thành phố Quitô thiếu gì hỏa diệm sơn nhan sắc, đêm còn dài, xương sống của chàng còn dẻo, sức lực của chàng còn tràn trề...

Xe hơi của đại tá Pit là một chiếc 124 mui trần. Loại xe đua này của hãng Fiat ngón đường nhanh kinh khủng, chàng rất ưa thích. Nhưng chàng lại mở cửa chiếc Simca 1000 cá tầng của Bara đậu khuất dưới một cây cò thụ đồ sộ bên đường.

Pit vội nắm cánh tay chàng, giọng khẩn khoản :

— Anh lên xe tôi chứ ?

Văn Bình lắc đầu :

— Không.

— Anh trở về lữ quán Lutecia không ?

— Không. Tôi đi chơi.

— Trời đất, ông Si-mít đang chờ anh.

— Cảm ơn. Để ông Si-mít thảo luận với ông

Hoàng, tiện hơn. Công việc xong xuôi, anh cũng phải cho tôi hủ hỉ với các em Quitô nữa chứ !

Nói đoạn, Văn Bình trèo lên xe Simca. Đại tá Pit tiếp tục năn nỉ :

— Anh không còn thương tôi nữa ư ?

Văn Bình nhăn mặt :

— Kỳ cục, tình bạn giữa chúng mình vẫn vậy từ bao năm nay. Tại sao anh lại có ý nghĩ sai lầm là tôi hết thương anh ?

— Vì cuộn băng của kỹ sư Anbe Doaré. Giờ này, anh vẫn chưa đưa lại cho tôi.

— Tôi không mang theo mình, và đang cất giữ tại một nơi an toàn.

— Anh hại tôi, anh bạn Z-28 ơi! Tôi thú nhận là không hoàn toàn thành thật với anh, Nhưng vì tình bạn thâm niên anh đừng cố chấp. Với lại... như anh đã rõ, tôi chỉ là thiên lôi, chỉ đầu đánh đó, mọi việc đều do ông già Si-mít sắp đặt, tôi là cấp nhỏ, đâu dám phê bình, phản đối quyết định của cấp trên. Tôi về Hoa thịnh đốn tay không, ông già Si-mít khó tính sẽ giết tôi mất.

Đại tá Pit nói bằng giọng khỏ sở như khóc. Văn Bình vỗ vai bạn, an ủi :

— Anh yên tâm, ông Si-mít không dám giết anh đâu ; thứ nhất, anh là cộng sự viên tin cậy

anh hoàn toàn tuân lệnh ; thứ hai, ông Si-mít còn cần đến anh làm trung gian giữa C.I.A. và Z-28. Anh cứ báo cáo thẳng là nếu ông già lộn xộn Z 28 sẽ không nộp cuộn băng tài liệu nữa. Và trong trường hợp ông già tiếp tục lộn xộn Z 8 sẽ không ngần ngại đem bán cho Quốc tế Tình báo Sở, giá cả lại gấp chục, gấp trăm lần số tiền chêt dúi hứa trả cho ông Hoàng

— Ấy chết, nói nhỏ một chút, anh Z-28, ông Si-mít cho gắn máy ghi âm trong xe hơi thì khốn.. Tôi lạy anh... điều kiện của anh ra sao ?

— Phiền anh trình với ông Simít rằng thằng Z.28 chỉ là «thiên lôi, chỉ đầu đánh đó» mọi việc đều do ông già Hoàng xếp đặt, hần là cấp nhỏ, đầu dam phê bình, phản đối.

— Thôi anh đừng riếu tôi nữa, nếu ông Simit không giết tôi thì tôi cũng vỡ tim mà chết.

— Ô tim anh còn tốt kinh khủng, còn lâu mới vỡ . Cái hạng đàn ông râu quặp như anh chấp tôi đã phải đóng cửa kín mít ở nhà hầu hạ mẹ dī thì sống trăm tuổi cũng chưa mới tim... Nhưng thôi, tôi không dám bắt anh chờ thêm nữa. Tôi nhận lời làm việc cho C.I.A. trong hoàn cảnh bất khả kháng, ông Hoàng chưa đánh điện xác nhận tôi đã phải tắt

tả lên Sương. Giờ đây, tôi đi nhảy đầm cho dẻo chân. Đàng 3 giờ sáng, chúng mình sẽ gặp nhau tại lữ quán Lutecia. Từ phút này đến giờ hẹn anh phải liên lạc với Sài Gòn. Tôi chỉ nộp cuộn băng tài liệu sau khi được ông Hoàng cho phép. Nếu ông Simit không «gài» tôi, tôi đã giữ thái độ sống phẳng tuyệt đối. Chuyện này, ông già sẽ mất nhiều tiền hơn, tại vì ông già toan hà tiện.

Chiếc Simca cổ lỗ sững mình như cửa xe sắp bung khỏi sườn sắt. Văn Bình vẫy tay từ biệt đại tá Pit. Phụ tá hành động của ông tổng giám đốc C.I.A. đứng thân người giữa đường mặt ngăn tờ te như cậu con trai khờ khạo vira bị giai nhân cho «leo cây». một cách đột ngột và tàn nhẫn.

NGƯỜI THỨ TÁM